

เทคนิคในการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานให้กับนักศึกษาจีน

■ Luo Yiyuan

บทนำ

ผู้เขียนเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้งแห่งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว เนื่องจากภาษาไทยมิได้เป็นภาษาสากล จึงทำให้เทคนิคในการสอนภาษาไทยต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล บทความนี้ได้สรุปเทคนิคในการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

วัตถุประสงค์ในการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง คือสอนให้นักศึกษามีทักษะการใช้ภาษาไทยทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการแปล และมีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาไทย ตามหลักสูตรการศึกษาภาษาไทยขั้นพื้นฐานในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ส่วนภาคการศึกษาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 เป็นการศึกษาภาษาไทยขั้นเพิ่มเติม ในการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานนั้น มุ่งเน้นให้นักศึกษาเรียนรู้ภาษาไทย และมีความสามารถขั้นพื้นฐานทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กล่าวโดยสรุปก็คือ สอนให้นักศึกษามีความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาไทยขั้นพื้นฐาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้ จึงได้จัดทำตำราเรียนภาษาไทยขั้นพื้นฐานขึ้น โดยพิจารณาว่า ผู้เรียนภาษาไทยทุกคนเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลายซึ่งกลุ่มคนเหล่านี้ต่างก็มีความรู้ทั่วไปในทั่วทุกด้านแล้วตั้ง

นั้น เนื้อหาสาระในตำราเรียนจึงเหมาะสำหรับผู้ใหญ่ ส่วนเนื้อหาประเภทนิทานเด็กและเนื้อหาอื่นๆ ที่พิจารณาว่านักศึกษาไม่สนใจนั้นพยายามหลีกเลี่ยงไม่ใช้ ตำราเรียนภาษาไทยพื้นฐานแบ่งออกเป็นสองเล่ม เล่มแรกเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นบทสนทนา เกี่ยวกับสภาพการดำรงชีวิตในมหาวิทยาลัยและชีวิตประจำวันในครอบครัว ตลอดจนการดำรงชีวิตในสังคม เป็นต้น ซึ่งเนื้อหาในบทเรียนเหล่านี้มุ่งเน้นให้อ่านง่าย จำง่าย และนำไปใช้งานได้ เหมาะสำหรับผู้เพิ่งศึกษาภาษาไทยในชั้นต้น อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้ด้วย และจะมีส่วนช่วยให้นักศึกษาระดับความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนให้สูงขึ้น ส่วนเล่มที่สองนั้น ได้ขยายเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารตั้งแต่ในมหาวิทยาลัยไปถึงการสื่อสารในสังคม บทเรียนมีเนื้อหาเกี่ยวพันถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การท่องเที่ยวและสาธารณสุขของจีน

นอกจากนี้ ยังมีการแนะนำสภาพการใช้ชีวิตในสังคม และขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยอีกด้วย เล่มที่สองแบ่งเป็นสองเล่ม ซึ่งเนื้อหาส่วนแรกเป็นบทแปล ส่วนหลังเป็นต้นฉบับเดิม บทเรียนเหล่านี้ มีทั้งบทสนทนาที่ให้ความสนุกสนาน บทความที่ให้ความรู้และแทรกปรัชญาชีวิต และวรรณคดีที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนทุกระดับของไทยด้วย ในขณะที่เรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาไทยพื้นฐาน นักศึกษาจะได้สัมผัสความรู้ด้านวัฒนธรรม วรรณคดี วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ และวิทยาศาสตร์ทางสังคม และเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าของภาษามากขึ้น ในเวลาเดียวกันรู้จักเคารพวัฒนธรรม และประเพณีที่ต่างไปจากประเทศตน โดยเฉพาะความแตกต่างกันด้านวัฒนธรรมระหว่างจีนกับไทยทั้งนี้ ไม่เพียงแต่ได้ปูพื้นฐานให้กับการศึกษาไทยในขั้นตอนต่อไปของนักศึกษาเท่านั้น หากยังเป็นผลดีต่อการศึกษาเพิ่มเติมความรู้ในด้านต่างๆ และฝึกความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาไทยของนักศึกษาอีกด้วย เพราะความเชื่อพื้นฐานที่ว่า การให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาไทยภาคปฏิบัติ ที่สำคัญนั่นก็คือให้นักศึกษามีโอกาสสื่อสารกับคู่สนทนาโดยใช้ถ้อยคำที่ถูกต้อง เหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ สถานการณ์จริง ภูมิหลังด้านวัฒนธรรม ส่วนความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษานั้นขึ้นอยู่กับความรู้รอบตัวของผู้พูดเป็นสำคัญ

ตามหลักจิตวิทยาเห็นว่า การเรียนภาษาต่างประเทศให้ได้ผลนั้นต้องหมั่นฝึกฝนภาคปฏิบัติจึงจะเรียนรู้ภาษาได้อย่างเห็นผลจริงจึง และยกระดับภาษาให้สูงขึ้นได้ ควรส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกภาษาในสถานการณ์จริง ส่วนความจำเนื้อหาที่ไร้สาระหรือการท่องโดยไม่เข้าใจความหมายนั้นล้วนไม่มีประโยชน์ต่อการศึกษารายวิชาต่างประเทศ การสอนภาษาต่างประเทศควร

ประเทศควรจะฝึกทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนพร้อมกันตั้งแต่เริ่มแรก ดังนั้นในระหว่างการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐาน จึงเน้นการบรรยายความสำคัญในบทเรียนต่างๆ ให้กับนักศึกษาและที่สำคัญคือให้นักศึกษาฝึกใช้ภาษาให้มากๆ ในรูปแบบต่างๆ กล่าวคือ ในการสอนบทเรียนแต่ละบท ก่อนอื่นอาจารย์จะบรรยายความรู้ทั่วไปในบทเรียน อาทิ การอ่านออกเสียงศัพท์ใหม่ ซึ่งจะเน้นตัวสะกด หลักการออกเสียงสำเนียง ฯลฯ เมื่อนักศึกษาได้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียนเป็นอย่างดีแล้ว อาจารย์ก็จะจัดกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนทั้งในเวลาชั่วโมงเรียน หรือนอกเวลาเรียน ระดมความคิดของนักศึกษาในการเรียนและการใช้ภาษาไทย ส่งเสริมให้นักศึกษาใช้ภาษาทั้งในรูปแบบการเขียนและการพูดปากเปล่าตามเนื้อหาในบทเรียนต่างๆ โดยใช้คำศัพท์ วลี รูปประโยคและความรู้ด้านไวยากรณ์ จากนั้นนักศึกษาจึงได้มีโอกาสฝึกความสามารถขั้นพื้นฐานในทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนด้วย

1. ฝึกทักษะการฟังและการพูด

การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนต่างเป็นทักษะที่ประกอบเสริมซึ่งกันและกัน เชื่อมโยงซึ่งกันและกัน และขาดเสียมิได้ในการสื่อสาร แต่ในระหว่างการเรียนการสอนนั้นจะมีการเน้นที่ต่างกันตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในแต่ละขั้นตอน การสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานนั้น จะเน้นการฝึกทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษาเป็นสำคัญ

ทักษะการฟัง ที่สำคัญประกอบด้วย การเขียนคำศัพท์ วลีและประโยคตามการอ่านออกเสียงและสำเนียงของคำศัพท์ สามารถฟังเข้าใจความหมายของคำสั่งทั่วไปบทความสั้นๆ และการสนทนาที่มีเนื้อหา

เกี่ยวกับบทเรียนได้

ส่วนทักษะการพูดนั้น หมายถึง มีความสามารถในการอ่านออกเสียงอย่างชัดเจนและถูกต้อง สามารถอ่านและท่องบทเรียนด้วยการออกเสียงที่ถูกต้องและใช้สำเนียงที่ถูกต้อง สามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนด้วยภาษาของตนเองออกมาอย่างคร่าวๆ ได้ เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของมหาวิทยาลัย และในครอบครัว ดำเนินการสนทนาทั่วไป เล่านิทานร่วมแสดงละครพูด สามารถแสดงทัศนคติและความคิดเห็นของตนเองและดำเนินการอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนได้ เป็นต้น การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการฟังการพูดของนักเรียนนั้น จะต้องให้มีรูปแบบหลากหลายและมีความสุขสนุกสนาน เพื่อให้เด็กเกิดความสนใจในการเรียนภาษาไทย เมื่อนักศึกษารู้สึกสนใจหรือชอบเรียนภาษาไทยแล้ว ก็จะเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการเรียน โดยพิจารณาถึงระดับภาษาไทยของนักศึกษา จะแบ่งการฝึกทักษะการฟังและการพูดในขั้นพื้นฐานออกเป็นสองขั้นตอน ขั้นตอนแรกคือขั้นตอนเริ่มต้น เนื่องจากนักศึกษาเพิ่งเรียนภาษาไทยมาใหม่ๆ และตัวบทส่วนใหญ่เป็นบทสนทนาบทความสั้นหรือนิทาน ดังนั้น จึงจัดกิจกรรมดังต่อไปนี้

1.1 การสนทนาแบบสั้น ๆ

หากตัวบทเป็นบทสนทนา เช่น การถามทาง การโดยสารรถ การพูดโทรศัพท์ การซื้อของ ฯลฯ ก็ให้นักศึกษาจัดคู่สนทนาในสถานการณ์ที่อาจารย์กำหนดให้ หรือนักศึกษาคิดเองโดยใช้คำศัพท์ รูปประโยคที่ได้ปรากฏขึ้นในบทเรียน หากตัวบทเป็นบทความสั้น เช่น **ครอบครัวของฉัน มหาวิทยาลัยของเรา ชั้นของเรา วันสำคัญของจีน** ฯลฯ ก็ให้นักศึกษาจับคู่สนทนาได้เช่นกัน การสนทนาแบบนี้ทำให้นักศึกษาสามารถจำรูปประโยคและวลีในบทเรียนได้ง่ายขึ้น พร้อมกันนี้

ก็ได้เรียนรู้วิธีการตั้งคำถามและตอบคำถามได้ด้วยรับรู้ลักษณะภาษาและรู้จักประกอบกริยาทำทางในระหว่างการสนทนาด้วยภาษาไทย ที่สำคัญจะให้นักศึกษาหัดพูดประโยคเดียว ซึ่งสามารถค่อยๆ เพิ่มทักษะการใช้ภาษาไทยในภาคปฏิบัติของนักศึกษาในระหว่างการสนทนากัน

1.2 การเล่าเรื่องเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนด้วยภาษาของตน

เมื่อมีพื้นฐานการฝึกสนทนาแล้ว อาจารย์ก็จะจัดให้นักศึกษาเล่าเหตุการณ์หรือเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนอย่างคร่าวๆ ด้วยภาษาของตน โดยต้องเล่าให้มีภูมิเกณฑ์และทำให้ผู้ที่ไม่เคยอ่านบทเรียนเหล่านั้นสามารถฟังเข้าใจได้ การฝึกแบบนี้ นักศึกษาจะต้องระมัดระวังในเรื่องการใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย การเชื่อมโยงกันด้านความหมายระหว่างประโยค หลีกเลี่ยงไม่พูดขาดช่วงกันหรือพูดซ้ำกัน เช่น **เรื่องกระต่ายกับเต่า เรื่องพ่อกับลูก ฤดูต่างๆ ของไทย งานลอยกระทง หลูซาน-ซุนเซาอันงดงาม** ฯลฯ เน้นอน การฝึกเช่นนี้ย่อมได้ผลมากกว่าการหัดพูดประโยคเดียว

บทเรียนบางเรื่อง เช่น **ครอบครัวของฉัน มหาวิทยาลัยของเรา โรงอาหารของเรา ที่ทำการไปรษณีย์** ฯลฯ เมื่อนักศึกษาศึกษาบทเรียนเหล่านี้จบแล้ว อาจารย์ก็จัดให้นักศึกษาเล่าเรื่องตามความเป็นจริงโดยใช้คำศัพท์และรูปประโยคในบทเรียน ผู้ฟังจะได้รับความรู้สภาพที่แท้จริงเกี่ยวกับครอบครัว โรงเรียน ห้องเรียนและโรงอาหาร ฯลฯ ของผู้พูด การเล่าเรื่องตามความเป็นจริงแบบนี้ นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดเสียมิได้ในการสื่อสาร

1.3 การแสดงละครพูด

การแสดงละครพูดนั้นต้องการให้นักศึกษาร่วม

แสดงเป็นละครต่างๆ โดยใช้จินตนาการตามเนื้อหาในบทเรียน และต้องแสดงออกซึ่งอุปนิสัย อารมณ์ ความรู้สึกของตัวบุคคลและความเป็นมาของเรื่องราวอย่างมีชีวิตชีวา โดยต้องมีผู้พูดปอกกับผู้ชม มีการสนทนาและมีฉากละครด้วย เช่น บทเรียนเรื่อง **แหวนวิเศษ ปีนั้นในวันนี้ สัตว์ล้มมนา เพื่อนบ้านที่น่าสงสาร** ฯลฯ การฝึกแบบนี้ ทั้งให้ความสนุกสนานและมีส่วนช่วยยกระดับความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาไทยของนักศึกษาด้วย

พร้อมๆ กับที่นักศึกษามีระดับของทักษะการใช้ภาษาไทยสูงขึ้นเรื่อยๆ การฝึกทักษะทั้งในการฟังและการพูดก็ได้เข้าสู่ขั้นตอนที่สอง ซึ่งมักจะจัดกิจกรรมด้านการฟังและการพูดที่สามารถระดมความคิดในการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาและใช้ในการสื่อสารได้ เช่น การเล่าเรื่องตามภาพที่อาจารย์เสนอให้ จัดอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาในตัวอย่างและหัดแปลด้วยปากเปล่าอย่างง่ายๆ เป็นต้น

1.4 การเล่าเรื่องตามภาพ

ก่อนทำการฝึกประเภทนี้ นักศึกษาต้องเรียนรู้บทเรียนก่อน แล้วค่อยเล่าเรื่องในบทเรียนตามภาพที่อาจารย์เสนอให้ ซึ่งนักศึกษาต้องเสริมความรู้ใหม่ให้มากกว่าเนื้อหาในบทเรียนด้วยภาษาของตน เช่น บทเรียนเรื่อง **กวางเจา ก้าวเดินสู่เมืองสากล** บทเรียนนี้เพียงแต่ได้แนะนำความเป็นมาของเมืองกวางเจาที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองแพะ ๕ ตัว และสภาพการพัฒนาทางเศรษฐกิจของเมืองกวางเจาตั้งแต่จีนทำการปฏิรูปและเปิดประเทศเป็นต้นมาเท่านั้น นักศึกษาที่มาจากเขตพื้นที่ต่างๆ ของจีนได้ไปใช้ชีวิตอยู่ที่กวางเจาประมาณสองสามปีแล้วและรับรู้สิ่งต่างๆ ของเมืองกวางเจาได้บ้างแล้ว อาจารย์ก็ให้นักศึกษาเล่าเรื่องกวางเจาตามภาพโดยใช้ข้อมูลที่ตนรู้ไว้ก่อน นักศึกษาสามารถแนะนำสภาพทางภูมิประเทศ แขนงของตัวเมืองและ

สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ อาหารการกิน สภาพทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

1.5 การอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาในตัวอย่าง

อาจารย์จะจัดการอภิปรายให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นของตน โดยรวมถึงเนื้อหาประเด็นสำคัญเจตจำนงของผู้เขียนความหมายตามสภาพความเป็นจริง เป็นต้น นักศึกษาแต่ละคนเลือกคนละหนึ่งหัวข้อ และแสดงความคิดเห็นของตนด้วยประโยคสั้นๆ ไม่กี่ประโยคโดยไม่ต้องวิเคราะห์อย่างทั่วด้านและพูดเย็นเยื่อ เช่นบทเรียนเรื่อง **ปิดทองหลังพระ พรเปี่ยมชีวิต** บางทีอาจารย์จะให้นักศึกษาแสดงความรู้สึกและทัศนคติของตนที่เจาะจงต่อบางประโยคหรือบางเรื่องราวในบทเรียน เช่น ในบทเรียนเรื่อง **บทเรียนบทสุดท้าย** ได้เอ่ยถึงความสำคัญของภาษาประจำชาติ อาจารย์ก็จัดให้นักศึกษาคำเนินการอภิปรายในหัวข้อว่า เหตุใดต้องมีภาษาประจำชาติและจะรักษาภาษาประจำชาติของตนได้อย่างไร ขณะเรียนบทเรียนเรื่อง **เพื่อนบ้านที่น่าสงสาร** อาจารย์ก็ให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยคในบทเรียนที่ว่า **“ในหัวใจของมนุษย์ การให้เปล่า ให้อย่างบริสุทธิ์ไม่มี เขาให้อย่างหนึ่ง เพราะเขาต้องการอีกอย่างหนึ่ง หัวใจของมนุษย์เป็นหัวใจที่มุ่งต่อการตอบแทน...”** นักศึกษาสามารถแสดงทัศนคติที่ต่างกันได้ แต่ต้องยกตัวอย่างมาให้คำชี้แจง นักศึกษายังสามารถโต้เถียงกันได้ ส่วนอาจารย์ก็จะบรรยายสรุปเกี่ยวกับการใช้ภาษาของนักศึกษาว่า ถูกต้องหรือไม่ พร้อมกันนี้ก็แสดงความคิดเห็นที่สมเหตุสมผล เพื่อให้ นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการประกอบการพิจารณาได้

1.6 การหัดแปลด้วยปากเปล่าอย่างง่าย

การหัดแปลปากเปล่าในระยะนี้ต่างไปจากวิชาการแปลซึ่งจะเปิดสอนในชั้นปีที่ 3 หรือชั้นปีที่ 4 จุดประสงค์คือจะให้นักศึกษาเรียนรู้เนื้อหาในบทเรียน

เป็นอย่างดี และรู้จักใช้วลี ประโยค ที่ใช้บ่อยทั้งใน ภาษาจีนและภาษาไทย เช่นบทเรียนเรื่อง **นโยบายต่างประเทศของจีน ปฏิญญาสมาคมแห่งประชาชาติ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ความมุ่งหมายและหลักการ ของสหประชาชาติ** บทเรียนสามเรื่องนี้ต่างได้ใช้ภาษา หนังสือและภาษาทางการด้านการพูด เมื่อเรียนจบแล้ว อาจารย์ก็ให้นักศึกษาฝึกการแปลจากภาษาจีนเป็น ภาษาไทย แปลจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนด้วยปาก เปล่าอย่างง่ายๆ ในรูปแบบที่ต่างกัน เช่น จัดงาน แดงช่าว อาจารย์จะกล่าวบรรยายนโยบายการต่างประเทศของจีนด้วยภาษาจีน หรือกล่าวบรรยาย นโยบายการต่างประเทศของไทยด้วยภาษาไทยไว้ก่อน ส่วนนักศึกษาที่ผลัดกันเป็นผู้แปลหรือล่าม หรือจัดงาน ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวเกี่ยวกับปัญหาอาเซียน โดยให้นักศึกษาแบ่งกันทำหน้าที่ผู้ดำเนินรายการ แขกรับ เชิญและผู้แปล เป็นต้น ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ต้องถือ การแปลเป็นหลัก การหัดแปลปากเปล่าแบบนี้ นอกจาก จะทำให้นักศึกษาเพิ่มทักษะทางการพูดแล้ว ยังช่วยให้นักศึกษาได้สัมผัสประสบการณ์สำหรับการทำงานในวันข้างหน้าอีกด้วย

การฝึกทักษะการฟัง การพูดในรูปแบบต่างๆ ดัง กล่าวข้างต้น ทำให้นักศึกษาได้เพิ่มความรู้ความเข้าใจ ต่อบทเรียน อีกทั้งยังทำให้นักศึกษารู้จักใช้คำศัพท์ วลี และรูปประโยคที่ปรากฏขึ้นในบทเรียนด้วย นอกจาก ทำการฝึกหัดในห้องเรียนแล้ว อาจารย์ยังจัดให้นัก ศึกษาไปทำการฝึกหัดด้านการฟังและการพูดในโอกาส ต่างๆ เช่น เชิญชาวไทยซึ่งรวมทั้งอาจารย์ชาวไทย และนักศึกษาไทยที่เรียนในจีนมาเป็นคู่สนทนาหรือคุยกัน เมื่อถึงเทศกาลสงกรานต์ก็จัดให้นักศึกษาไปร่วม กิจกรรมฉลองกับนักศึกษาชาวไทยที่ศึกษาในจีน เพื่อ เรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย เมื่อถึงวันที่ 5

ธันวาคม ซึ่งเป็นวันชาติไทยก็จัดให้นักศึกษาไปเข้าร่วม งานสโมสรสันนิบาตที่สถานกงสุลไทยประจำนคร กวางเจา ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสพูดคุยหรือ สนทนากับชาวไทยจากวงการต่างๆ ซึ่งถือเป็นโอกาสดี สำหรับการฝึกทักษะการฟังและการพูดในชีวิตจริง

2. ฝึกทักษะการอ่าน

การอ่านไม่เพียงแต่ทำให้นักศึกษาได้เพิ่มความรู้ ทางด้านภาษาเท่านั้น หากยังทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ เทคนิคและทักษะการอ่านในระดับพอสมควรใน ระหว่างการอ่านด้วย ขณะศึกษาบทเรียนแต่ละบทนั้น อาจารย์จะเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องให้แก่ นักศึกษาได้ ศัพท์ใหม่เพิ่มขึ้นและมีความรู้ด้านภาษาเพิ่มขึ้น เช่น ขณะเรียนบทเรียนเรื่อง **หลูซัน-ซุนเซออันดงตาม** อาจารย์ก็ให้บทอ่านประกอบแก่นักศึกษาคือเรื่อง **ภูเขาไทชาน** เมื่ออ่านแล้ว นักศึกษานอกจากได้เพิ่ม ศัพท์และประโยคที่ใช้ในการพรรณนาภูเขาที่มีชื่อเสียง โด่งดังแล้ว ยังได้เพิ่มความเกี่ยวกับภูเขาไทชานด้วย หากมีเวลาว่าง อาจารย์ก็จะตั้งคำถามให้นักศึกษาตอบ หรือบรรยายความรู้ด้านการบัญญัติศัพท์ใหม่อย่างคร่าวๆ หรือตรวจดูว่า นักศึกษาได้เข้าใจความหมายของศัพท์ ใหม่หรือยัง เช่น บทอ่านประกอบของบทเรียนเรื่อง **เพื่อน บ้านที่น่าสงสาร** คือบทความเรื่อง **เพื่อนบ้านของเรา** ในบทความนี้มีคำซ้อนกับคำซ้ำจำนวนมาก อาจารย์ก็ กล่าวบรรยายความรู้เกี่ยวกับคำซ้อนกับคำซ้ำอย่าง คร่าวๆ นอกจากนี้ การอ่านบทความนี้ยังทำให้นัก ศึกษาได้รู้ว่าตลาดเก่าหรือไชน่าทาวน์ ซึ่งเป็นแหล่งที่ อยู่อาศัยของชาวจีนที่พำนักอยู่ในไทยนั้นมีสภาพอย่างไร

3. ฝึกทักษะการเขียน

นอกจากฝึกทักษะการฟัง การพูดและการอ่านแล้ว

ยังต้องเน้นการฝึกทักษะในการเขียนขั้นพื้นฐานอีกด้วย ในระยะเริ่มต้น อาจารย์จะให้นักศึกษาเขียนตามคำบอก และใช้ศัพท์และรูปประโยคมาแต่งประโยคอย่างถูกต้อง ตลอดจนเขียนประโยคและย่อหน้าของบทเรียนตามการบอกเล่าของอาจารย์ นอกจากนี้ นักศึกษายังสามารถเขียนเรียงความสั้นๆโดยใช้ศัพท์วลีรูปประโยคในบทเรียนได้ เช่น เรียงความเรื่อง **ครอบครัวของข้าพเจ้า มหาวิทยาลัยของเรา ชั้นของเรา วันสำคัญของจีน** เป็นต้น สามารถเขียนจดหมายส่วนตัวที่ง่ายๆ ได้ เช่น จดหมายถึงพ่อแม่พี่น้อง จดหมายถึงเพื่อน เป็นต้น และรู้จักใช้รูปแบบจดหมายฉบับภาษาไทย หลังจากนั้นเมื่อเรียนบทเรียนเหล่านี้ เช่น **วันสำคัญของไทย งานลอยกระทง เพื่อนบ้านที่นำสงสาร กวางเจา ประเทศไทย กรุงเทพฯ ถูตต่างๆ ของไทย ภูเขาที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในประเทศจีน** เป็นต้น แล้วให้นักศึกษาค่อยๆหัดดัดแปลงตัวบทและเขียนใหม่โดยใช้ภาษาของตนซึ่งคนอื่นอ่านเข้าใจง่ายและเพิ่มข้อมูลที่ตนรู้ด้วย

ในยุคปัจจุบันสังคมได้ก้าวไปสู่ยุคโลกาภิวัตน์แล้ว เทคโนโลยีสารสนเทศมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงได้ใช้ระบบการสอนมัลติ-มีเดีย โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) ที่ทันสมัยอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ตัวอย่างเช่น ขณะสอนบทเรียนเรื่อง **งานลอยกระทง ชีวิตริมน้ำ แม่น้ำของเรา...เจ้าพระยา มารยาทบางอย่างของไทย จากอีสานไปสู่อีสาน** เป็นต้น กล่าวสำหรับนักศึกษาที่เพิ่งเรียนภาษาไทยแล้ว เนื้อหาในบทเรียนเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนและเป็นสิ่งที่ไม่คุ้นเคย หากให้นักศึกษาฟังเพียงการกล่าวบรรยายของอาจารย์นั้น อาจ

ทำให้นักศึกษารู้สึกไม่น่าสนใจเพียงพอ แต่เมื่ออาจารย์ใช้ระบบมัลติ-มีเดียมาสอนแล้วก็สร้างความประทับใจอย่างลึกซึ้งให้แก่นักศึกษา เช่น ได้เคยจัดข้อมูลเกี่ยวกับงานลอยกระทง ชีวิตริมน้ำ แม่น้ำเจ้าพระยาที่สวยงามสภาพทั่วไปของเขตภาคอีสาน มารยาทไทย เป็นต้น มาทำเป็นโปรแกรมระบบมัลติ-มีเดียที่เสนอบทเรียนในลักษณะของตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวและเสียง วิธีการดังกล่าวนี้ นอกจากทำให้นักศึกษามีความสนุกสนานในระหว่างการเรียนรู้แล้วยังสามารถทำให้นักศึกษาเข้าใจและเรียนรู้เนื้อหาในบทเรียนได้ง่ายขึ้น และนักศึกษาสามารถเล่าเรื่องในบทเรียนหรือดัดแปลงบทเรียนได้ตามข้อมูลที่ได้มาจากโปรแกรมเหล่านี้ด้วยในขั้นต่อไป ทางภาควิชาภาษาไทยยังมีแผนจะพัฒนาและจัดทำโปรแกรมระบบมัลติ-มีเดียในการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ซึ่งรวมทั้งแบบฝึกหัดในทักษะทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการแปล โปรแกรมดังกล่าวยังสามารถนำเสนอบนเว็บไซต์เผยแพร่ไปสู่สาธารณชนได้อย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ให้ทั้งความสะดวกในช่วงโมงเรียน และอำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษาสำหรับทบทวนบทเรียนนอกเวลาเรียนอีกด้วย

บทสรุป

จากการปฏิบัติที่ผ่านมาพิสูจน์ให้เห็นว่า การฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างประสานกัน และเน้นความสำคัญที่ต่างกันในช่วงการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานนั้น เป็นวิธีการสำคัญในการฝึกความสามารถของนักศึกษาจีนให้สามารถนำภาษาไทยไปใช้สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

